ZÁŘÍ 2019 45 Kč / 1,90 €

ŽIVOT víry

Proměna společnosti evangeliem

L. Ondráček: Pošmourné křesťanství? / 4

L. Wallnau: Žijete ve zlomové době / 8

L. Michálek: Brexit a náš úkol / 22

Pěstounství jako kurz důvěry v Boha

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

4 **Pošmourné, nebo radostné křesťanství?**
Lubomír Ondráček

REPORTÁŽ

6 **Křesťanská konference 2019**
živi

6 **Superhrdinové v akci**
todi

ROZHOVOR

8 **Žijete ve zlomové době, a ani o tom nevíte**
Lance Wallnau

TÉMA: NÁHRADNÍ RODIČE

12 **Pěstounství je rychlokurz v důvěřování Bohu**
Jana Frantíková

14 **Je to mravenčí práce**
Monika a Aleš Dietrichovi

14 **Proč jste se stali pěstouny? Co jste díky tomu zažili?**
anketa

16 **Rodinu jsem našel až napotřetí**
Pavel Sysala, Ivo Sysala

MŮJ PŘÍBĚH

18 **Slíbila jsem to Bohu...**
Eva Lesová

Z HISTORIE

20 **Sám mezi Hotentoty**
Georg Schmidt, Jaroslav Pleva

KŘESŤAN A SPOLEČNOST

22 **Brexit: exodus, nebo exitus?**
Libor Michálek

PŘIPRAVUJEME

- **téma: Křesťan a nemoc**
  - různé přístupy k uzdravování
  - příběhy a zkušenosti čtenářů
- **reportáž z festivalu United**
  Vsetín se opět stal hlavním městem křesťanské mládeže
- **Mlha v údolí**
  humorná povídka Pavla Bosmana

6
Co nabídla letošní Křesťanská konference
fotoreportáž

8
„Amerika potřebuje drsného Samsona“
rozhovor: Lance Wallnau

12
„Bavilo mě, když byly děti v pubertě“
téma: Zkušenosti věřících pěstounů

16
Poprosil jsem ještě o jednu šanci
„slušný kluk“ bezdomovcem

19
„Netušíš, jakou bolest cítím!“
zážitek z autobusu

ŽIVOT víry
PROMĚNA SPOLEČNOSTI EVANGELIEM

ROČNÍK 30 / **ZÁŘÍ** 2019
CENA 45 KČ / 1,90 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů.
KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE
Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu **www.zivotviry.cz** nebo na e-mailové adrese **predplatne@zivotviry.cz**, popř. na tel. čísle 284 841 922.
Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**: Kníhkupectvo Jonatán, Legionárska 2, 811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1 tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba: Ondřej Pumr
Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace
KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **řádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.
Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.
Podmínky inzerce: http://**zivotviry.cz/inzerce**

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.
© Život víry – všechna práva vyhrazena.
Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

foto na titulní straně: ŽV – Tomáš Coufal; na protější straně: David Šerý (6); ŽV – Tomáš Dittrich (8); niserin © 123RF.com (12); sabphoto © 123RF.com (16); stockbroker © 123RF.com (19)

Spusťte rotačky!

Milý čtenáři,

v létě jsem narazil na zajímavý zahraniční televizní seriál. Jeho základní zápletka spočívá v tom, že skupina ozbrojených zločinců pronikne do státní tiskárny peněz a cenin, zajme rukojmí a nechá se v továrně obklíčit policií. Cílem jejich pečlivě připraveného plánu není jednoduše ukrást peníze a zmizet. Naopak se úmyslně snaží protahovat vyjednávání, zabránit policii, aby ozbrojenou akcí osvobodila zajatce, a vydržet v budově co nejdéle. Protože mezitím rotačky jedou na plný výkon a lupiči si tisknou „své vlastní“ bankovky. V jejich případě skutečně platí známé rčení, že čas jsou peníze. Každá hodina navíc, kterou v tiskárně peněz stráví, k jejich lupu přidá miliony.

Myslím, že příliš často podléháme iluzi, že v životě to funguje podobně. Že stačí někde být dost dlouho a ono se to zúročí. Když jsou nějací manželé spolu dvacet, třicet let, uznale kýváme hlavou. Vzorové manželství, ukázka věrnosti, lásky, sebeobětování. Taková doba, to už je přece docela úspěch, to se nepodaří každému. Vydrželi v „tiskárně peněz“ tak dlouho, to už musejí mít ve svém vztahu nastřádáno pořádné bohatství! Jenže samotná délka manželství nemusí až tak moc vypovídat o jeho kvalitě. Partneři můžou žít spoustu let vedle sebe, i když už se jejich vzájemná láska a úcta ztratily kamsi do neznáma. Nikdo venku neví, že rotačky stojí. Děti, které jsou v této tiskárně jako rukojmí, to samozřejmě většinou vidí, ale ostatním se může všechno zdát v nejlepším pořádku. A pak nás šokuje, že „zrovna tihle“ se najednou rozvedou, když jim děti vylétnou z hnízda. A ano, stává se to i mezi křesťany.

Mimochodem, právě církev mnohdy považujeme za další automatickou tiskárnu cenin, kde člověk bohatne už tím, že tam je. A přesto se lidé, kteří strávili i desítky let ve společenství křesťanů, můžou v životě ztratit. Taková doba, během níž mohli tolik zbohatnout, a navzdory tomu nakonec končí v duchovní chudobě.

Když píšu tyto řádky, vzpomínám na některé z těch, kteří pro mě byli vzorem. Nadšení, horliví vedoucí, zapálení křesťané... a po letech někteří z nich (díky Bohu zdaleka ne všichni!) skončili v různých průšvizích – ve zjevném hříchu, s rozbitou rodinou, v teologických úletech, s falešným mesiášským pocitem jediného správně věřícího, popř. v odpadnutí a v odmítání církve i Boha samotného. Vzpomínám na své vrstevníky, s nimiž jsme si v mládeži byli navzájem povzbuzením a inspirací na společné cestě za Pánem Ježíšem. Bolí mě, když vidím, že někdo z nich je dnes alkoholik, další cizoložník, odpadlík... Marně si lámu hlavu, jak je to možné. Co se stalo, že se vydali tímhle zhoubným směrem?

Ostatně, celý náš život je vlastně pobytem v tiskárně peněz. I ve své vlastní rodině vidím ty, kdo z téhle pozemské továrny odešli s pořádný balíkem, s bohatstvím, z něhož i po letech čerpám i já. Vzpomínám třeba na dědečka a babičku, kteří věrně stáli a obstáli v manželství i ve víře – statečné, a přitom neokázalé křesťany, kteří dobře vychovali své děti a jejichž vnuci a pravnuci slouží Hospodinu. Tihle dva přivedli spoustu dalších do Božího království, vytrvali v modlitbách a v oddanosti Pánu Bohu i v těžkých dobách a zemřeli smíření s Bohem i s lidmi. Ale vidím mezi svými předky i ty, kteří za sebou zanechali jen málo, příklad si z nich můžu vzít v máločem a jejich duchovní odkaz budí rozpaky.

Jaké dědictví předám svým dětem a případným vnukům já? Jaký věčný poklad mi zůstane? Co můžu udělat pro to, aby mi život neprotekl mezi prsty? Jak to udělat, aby v mé pomyslné tiskárně nestály stroje ladem? (Zkusil jsem se zeptat svých dětí, co nejdůležitějšího jsem jim zatím svým životem předal, ale nevěděly, byla to na ně příliš složitá otázka. Takže zůstávám v nejistotě. ☺)

Apoštol Pavel o tomhle problému nepochybně věděl, a proto ve svém dopise do Efezu napsal: „Dbejte pečlivě na to, jak žijete; nežijte jako nemoudří, ale jako moudří; vykupujte čas...“ (Ef 5,15–16) Předpokladem pro dobré využití času života je tedy moudrost. Pavel to potvrzuje hned v následujícím verši: „Proto nebuďte nerozumní, ale rozumějte, co je Pánova vůle.“ Trochu to připomíná známý verš z Šalomounových přísloví: „Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem“ (Př 9,10). Zdá se, že velký kus moudrosti získáváme už tím, že hledáme Boží vůli, bojíme se svého Pána zarmoutit. Samotný vztah s Bohem může člověka ochránit před tím, aby sešel z cesty, resp. aby předčasně vyšel z tiskárny ven a nechal se „zneškodnit“ odstřelovačem, který „jako lev řvoucí“ vytrvale čeká na svou příležitost.

Apoštol Jakub pak dodává další pohled na moudrost, ukazuje její další rozměr. Rozlišuje moudrost dvojího druhu, pro změnu podle toho, jak se projevuje ve vztazích s lidmi: První kategorií je moudrost přízemní, duševní (podle ČEP „živočišná“, podle Kralických „hovadná“), ba přímo ďábelská. Ta se vyznačuje závistí a soupeřením. Taková moudrost (nebo chytrost, vychytralost?) člověku pomáhá urvat si co nejvíc na úkor druhých. Přestože může svému nositeli přinést v životě úspěch a uznání, bankovky věčné hodnoty netiskne.

Jinou sortou pak je podle Jakuba moudrost sestupující shůry. Ta je „především čistá, potom pokojná, mírná, poddajná, plná milosrdenství a dobrého ovoce, nepochybující, bez přetvářky“ (Jk 3,17). Moudrost, která není dravá. Ta politikům většinou volby nevyhrává a podnikatele nevede k rychlému zbohatnutí. Přesto právě ona pohání stroje tisknoucí peníze, jež neztrácejí na hodnotě.

Kéž se moje rotačky točí!

Tomáš Coufal

Pošmourné, nebo radostné křesťanství?

Proč není jedno, na co se zaměříme

LUBOMÍR ONDRÁČEK

ilustrační foto Victoria Borodinova

Křesťané jsou kromě jiného lidem naděje. Nejsme ti, kterým se vše daří, kdo jsou nezlomní optimisté, ti stále zdraví, bohatí a šťastní, i když existují hnutí, která křesťanství takto vykreslují, a co si budeme povídat, většinou bychom rádi takoví byli. Být lidmi naděje je ovšem něco jiného.

Být lidmi naděje znamená, že víme o Bohu, který je svrchovaný, který se směje svým protivníkům a podle žalmisty jim jednou zvyráží zuby, který slíbil úžasné věci a své sliby plní. Vím, kam směřuji a že tam díky Bohu i dojdu. To je důvod, proč i přes mnoho strastí (*„musíme skrze mnohá soužení vejít do Božího království“ – Sk 14,22)* mám naději, která je v podstatě jistotou. To je také důvod, proč se můžeme přes všechny těžkosti tohoto života radovat. Mimochodem – všimli jste si někdy, jak často Pán Ježíš v evangeliích mluví o plnosti radosti, kterou můžeme, a dokonce máme mít?

Přesto někdy radostí zrovna nepřetékáme. Dokonce někdy žijeme ustaraný až bázlivý život. V kralické Bibli se píše o „pošmourné nábožnosti“ (Ko 2,23). Myslím si, že jedním z důvodů tohoto stavu je větší zaměření na skutky nepřítele než na skutky Boží. Jinými slovy, zaměřujeme se na negativní věci. Sčítáme více porážky než vítězství. A potom se začíná Satan zdát příliš velký a Bůh příliš malý.

Nemoc už mě netrápí, ale...

Náš pohled je ovlivněn tím, jak se na věci díváme. Známý obraz říká, že sklenice je v očích jednoho poloprázdná a podle jiného poloplná. Znám muže, který uvěřil před mnoha lety. Má určitě podprůměrné IQ a chová se občas, mírně řečeno, nestandardně. Byl bych rád, kdyby byl plně uzdraven a vysvobozen. Mohu si stýskat, že se z něj nestal průměrný křesťan střední třídy, anebo si připomínat, jak na tom byl, když přišel ke Kristu, a kde jsou nyní jeho nevěřící příbuzní. Všichni nemáme stejnou startovní čáru. Věci v tomto světě nejsou fér. Proto Bůh říká, že komu bylo více dáno, od toho bude více požádáno.

Znám mnoho lidí, kteří byli uzdraveni. Vím o nich ve svém sboru, na Místě uzdravení, kde sloužím, i v jiných sborech. Za některé jsem se modlil, když je trápila nemoc. Občas je po čase potkám a zeptám se, jak se jim daří. Mnozí bez známky vděčnosti řeknou, že nemoc už je netrápí, ale teď je trápí něco jiného. Co čekat? K Pánu Ježíši se vrátil z deseti uzdravených malomocných také jen jeden.

Jsem zaměřen na to, z čeho jsem byl uzdraven či vysvobozen, anebo na věci, které se zatím nezměnily? Jsem zaměřen na to, jak mohu více a lépe Bohu sloužit s omezeními, které v mém životě jsou (a jen nemnozí žádné omezení nemají), anebo na to, aby bylo dobře hlavně mně samému?

Zvláštní oblastí je otázka vnitřního uzdravení a trápení démony. Mnozí jsme zažili různé těžkosti, které nás ovlivňují. Někdo je i zatížen věcmi z rodiny. Osobně si myslím, že existuje něco, čemu bych pracovně řekl „generační prokletí“. Sám jsem to zažil. Naší rodiny se dotýkal okultismus jedné z mých babiček. Když mi to Bůh ukázal, vyznal jsem, že to byl hřích, oddělil jsem se od toho, a Bůh mi dal svobodu.

Jenže místo toho se můžeme zaměřit na nekonečné zkoumání hříchů našich předků, a to často na základě „zjevení“, které nic nepotvrzuje. Zkoumat hříchy svých předků z patnáctého století je úmorný, nekonečný proces. Někdy si kladu otázku, od koho to zjevení je. Pokud totiž vede ke strachu ze Satanovy moci, dost pochybuji, že je od Boha. Najednou se totiž zdá, jako by Kristova krev na hříchy mých předků nestačila. Jenže ona stačí! Nepodceňujme moc Božího života, která se projevuje novým narozením z Ducha.

Koho se bojíme víc?

Možná mě trápí něco, čím se na mně provinili jiní lidé, třeba dokonce i rodiče. Je potřeba přijmout vnitřní uzdravení. Někdy je potřeba i opakovaná pastorační nebo poradenská služba a někdy je třeba vyhnat nějakého démona. Dokonce je i možné, že se na této zemi vše nevyřeší. Chudé a nemocné budeme mít kolem sebe, dokud Pán Ježíš nepřijde. Někdy se potřebujeme naučit žít s nějakým omezením. Nevzdat výhled na vysvobození, ale zároveň nepřipustit myšlenku, že kvůli svému omezení nemohu plně následovat Krista, a mohu si tedy dovolit „kulhat na obě strany“. Hřích druhých nelegitimizuje můj hřích. Vždy je nějaké řešení, které Boha oslaví.

Někdy můžeme být úplně uhranuti mocí toho Zlého. Navštívil mne jeden muž s tím, že mu někdo řekl, že je obsazen takovým démonem, že možná není v České republice nikdo, kdo by ho mohl vysvobodit. Dotyčný byl úplně vyděšený a přišel zkusit, zda bych toho démona náhodou nevyhnal já. Jaká lež mu byla zvěstována a jaké lži uvěřil! Copak je Hospodinova ruka v naší zemi ukrácena? Copak není ten, který je v nás, mocnější než ten, který je ve světě? Bůh zvítězil a to, že Satan je stále ještě na zemi vládcem a čas jeho svázání se teprve přibližuje, na tom nic nemění.

Není zatím vše takové, jak bychom si přáli. Naše těla jsou smrtelná, podléhají zkáze, proměna nás teprve čeká. Svět ještě leží ve zlém. Hřích a smrt stále mají moc. To je realita, se kterou musíme počítat. S něčím počítat ale neznamená, že se tím necháme uhranout. Buď budeme sledovat, co se daří, a vzdávat za to Bohu chválu, nebo budeme sledovat, co se nedaří, a budeme reptat. A reptání je v podstatě chvála pro pána tohoto věku.

> **Sčítáme více porážky než vítězství. A potom se Satan zdá velký a Bůh malý.**

Občas něco z těch dobrých věcí, které mi Pán dává, přehlédnu. Snažím se jich přehlédnout co nejméně. Vděčnost a chvála mění naše vnímání a berou Zlému moc v našem životě. Když jsme vděční, jsme také radostní. Radost v dnešním světě chybí a chybí i v církvi. Bůh nás povolal k tomu, abychom ho chválili. Chválu hledá i pán tohoto světa. Komu věnujeme větší pozornost? Koho chceme oslavit? A koho se budeme více bát?

Bázeň před Hospodinem je počátkem poznání. Počátkem čeho je bázeň před Ďáblem a zaměření na jeho skutky, není v Bibli napsáno. Ze zkušenosti vím, že se k tomu váže porážka, deprese, nevěra a paralýza. Boží skutky jsou větší a trvalejší než zlo ve světě. Jen musíme zvolit dobrý úhel pohledu. ■

Ing. Lubomír Ondráček je hlavním pastorem KS Praha a předsedou KMS.

Mariánský sloup dále rozděluje

Před 100 lety zbořený mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze, symbol habsburské absolutistické diktatury a rekatolizace českých zemí, dále štěpí společnost i církev. Skupina čtyř pražských zastupitelů, která přišla s návrhem, aby sloup byl na Staroměstském náměstí znovu postaven, neuspěla. Magistrát tento návrh 21. 6. ve 4 hodiny ráno neschválil. Někteří zastupitelé, kteří obnovu sloupu podporují, totiž hodinu před hlasováním odešli. Paní zastupitelka Udženija (ODS) se přítomným příznivcům sloupu těsně před odchodem omluvila a slíbila, že příště to už prohlasují.

Mezitím ve společenském dialogu o tom, zda sloup obnovit, nebo ne, zazněly podstatné věci. Bývalý předseda Rady CB a jedna z nejvýznamnějších osobností české ekumeny (bývalý předseda ERC) Pavel Černý napsal koncem června kardinálu Dukovi otevřený dopis, kde shromáždil argumenty proti obnově sloupu a vysvětloval, proč je obnova sloupu pro většinu protestantů nepřijatelná. Pražský arcibiskup a přední zastánce znovupostavení sloupu Dominik Duka reagoval dlouhým textem, kde chybí reakce na Černého argumenty, patrně ve snaze získat nedostatečně informované čtenáře obecnějšími úvahami. Černý reagoval opět delším elaborátem, kde kritizuje Dukovy náznaky a argumenty.

28. 6. předalo 26 českých kunsthistoriků pražskému primátorovi memorandum k umístění repliky sloupu, které je zatím nejvýznamnějším odborným vyjádřením k tématu. Jde o stanovisko představitelů našich čelných uměleckohistorických institucí a vysokoškolských pracovišť, mezi nimiž je i významný podíl římských katolíků. Odborníci upozorňují na to, že sloup není jen vyjádřením vděčnosti Marii za ochranu Prahy před Švédy. Náboženský akt se posunul „do roviny politicko-ideologické deklarace“ habsburských vladařských nároků. „Radikálně rekatolizačnímu programu odpovídala i podoba soch... V tomto kontextu je zřejmé, že v žádném případě nemůže fungovat jako deklarace ekumenického smíření mezi církvemi.“ Vyjádření uvádí nejen z médií známou věc, že kopii památky dnes pro zlomkovitost dochovaných zbytků nelze zhotovit, ale také, že kvalita připravené repliky „není v žádném případě taková, aby obstála v náročném prostředí Staroměstského náměstí“.

Hlavním argumentem zastánců návratu sloupu na Staroměstské náměstí zůstává napravit strašné rouhání proti nebeské Matce a zabránit genocidě naší vlasti, která by jinak přišla jako trest za zboření sloupu. Tento argument sice ze stránek Společnosti pro obnovu sloupu zmizel, ale opakovaně zaznívá v interpelacích a diskusních příspěvcích na zasedání magistrátu.

Redaktor ŽV Tomáš Dittrich a sochař Petr Váňa spolu diskutovali 21. 6. v pořadu ČRo Plus „Pro a proti“

Pod Karlovým mostem stále kotví loď s 60 či 70 tunami pískovcových dílů sloupu. Zastánci obnovy patrně brzy vyvolají další hlasování magistrátu. Ukáže se, jestli budou zastupitelé rozhodovat na základě faktů, nebo sympatií k nevelké skupině nadšenců pro obnovu sloupu.

Podpoří stát rodiny se třemi dětmi?

Do plánu pro čerpání peněz z evropských fondů na roky 2021–2027 by měla být zařazena ekonomická podpora rodin se třemi a více dětmi. To je výsledek schůzky premiéra Andreje Babiše s předsedou Hnutí Pro život (HPŽ) Radimem Ucháčem a poslancem za ANO Alešem Juchelkou 22. 7. Podle HPŽ je ročně v ČR potraceno na pět tisíc „třetích“ dětí, které si rodiče nenechají především z finančních důvodů. Z evropských fondů by rodiny mohly být podpořeny např. tím, že by mohly čerpat výhodně úročené půjčky na energeticky úsporné vlastní bydlení nebo by dostaly příspěvek na nákup většího auta. Cílem je zabránit potratům třetích dětí a zvýšit porodnost.

Zleva: A. Babiš, R. Ucháč a A. Juchelka

„Mantrou posledních let je slaďování rodinného a pracovního života. Ukazuje se však, že toto není největší problém, který rodiny ... řeší. Rodiny s třemi a více potomky, kde oba rodiče pracují, musí dostat od státu nazpět svou prestiž,“ napsal k tomu Aleš Juchelka.

Odpůrci tvrdí, že rodinám pomůže spíše lepší dostupnost jeslí a školek, kam by mohly malé děti odkládat, aby se matky podle potřeby mohly vrátit do zaměstnání. „Lidí, kteří by chtěli mít tři děti, a nemají je, je relativně málo, asi 9 %. Takže mnohem větší potenciál je v tom, podporovat lidi, aby měli aspoň jedno nebo dvě děti, aby to neodkládali, a tím zvyšovali porodnost,“ řekl pro Seznam.cz sociolog Daniel Prokop.

Dohoda o duchovní péči v nemocnicích

Ačkoli podle statistik v českých nemocnicích a hospicích působí na 140 kaplanů z deseti církví, dosud neexistoval dokument, který by duchovenskou péči v nemocnicích právně upravoval. Kaplani měli ve zdravotnických zařízeních nejasnou pozici, a jak řekl předseda ERC Daniel Ženatý, hodně záleželo na dobré vůli personálu.

V červenci byla v kapli v Thomayerově nemocnici v Praze podepsána trojstranná dohoda, kterou podepsal ministr zdravotnictví Adam Vojtěch (ANO) a zástupci ČBK a ERC. V dohodě je např. definován status nemocničního kaplana, jeho pověření a kvalifikační předpoklady, plynou z ní ale i povinnosti pro zdravotnické zařízení, které musí kaplanovi zajistit kancelář a místnost pro duchovní činnost s označením kaple.

Spory kolem XcamPu

„Revoluční modlitba“ – znělo téma letošního XcamPu, který se 13.–20. 7. již po třicáté konal ve Smilovicích u Třince. Jde o tábor, který je určený zejména pro mladé, je však zdarma otevřený všem příchozím. Na některých programech proto nebylo jen 300 mladých účastníků, ale až tisíc lidí všech generací.

Kromě oblíbených večerních koncertů (chorvatští October Light, Mate.O z Polska či doprovodná chválicí skupina XcamPu) zazněly během týdne různé semináře na aktuální témata – např. Homosexualita ve světle Písma, Antikoncepce a plánované rodičovství nebo Po čem ženy touží.

October Light

„Účastníci mohli také zhlédnout evropskou premiéru divadelního představení ‚Markovo drama‘, ve kterém herci, studenti vysokých škol, ztvárnili postavy z Markova evangelia,“ vzpomíná jedna z organizátorek Aneta Zagórová.

Každé odpoledne probíhaly evangelizace, které vedl pastor SCEAV Oldřichovice Jiří Chodura. „XcamP byl také protkán řadou osobních, velmi silných svědectví. V rámci středeční evangelizace zazněla slova rumunského kazatele Petruta, kterému změnil život komunistický režim. Jeho slova o odpuštění zasáhla mnohé,“ říká Zagórová.

Jiří Chodura

XcamP pořádá zapsaný spolek Křesťanské společenství (KS-SCh) s podporou SCEAV. Ta má ovšem k teologickému směřování XcamPu stále větší výhrady. „XcamP již několik let otevírá dveře tomu, aby členové naší církve byli indoktrinováni neokalvinistickou teologií, díky čemuž dochází k odklonu mnohých od naší luterské teologie. To se děje především skrze dávání prostoru kazatelům či členům sborů, které v minulém roce vystoupily z BJB,“ píše se v oficiálním prohlášení Církevní rady SCEAV. Bývalí členové BJB prý dokonce sbírali na evangelizaci podpisy, které potřebují k registraci nové církve.

„Vzhledem k tomu, že prohlášení Církevní rady SCEAV bylo učiněno bez jakékoliv předchozí konzultace s organizátory XcamPu, nechceme se k věci vyjadřovat, než se setkáme se zástupci Církevní rady,“ napsali k tomu Životu víry organizátoři akce.

NG fest přilákal 500 lidí

NG fest, open-air festival pro celou rodinu, během sobotního odpoledne 27. 7. přilákal na fotbalové hřiště v jihomoravském Javorníku nad Veličkou na 500 návštěvníků. Tématem akce, kterou pořádají mladí lidé z místních sborů (ČCE, CASD, ŘKC), letos bylo „Pouto“. O poutu mezi lidmi i o poutu s Bohem zde mluvil slovenský kazatel Janči Máhrik. Kromě něj na festivalu promluvil také Vlastimil Marušák v rámci semináře na téma odpuštění.

Kromě vystoupení hudebních kapel (Only His, On Fire, Way to go a Heartbeat) mohli návštěvníci zhlédnout taneční vystoupení a divadelní představení – pro děti zahrálo Divadlo Scéna Zlín Rákosníčka, pro dospělé byla připravena hra „Cvičenci za čárou“ v podání „zdravotních klaunů“ Michala Chovance a Ondřeje Kliče, kteří vystupují zejména v nemocnicích a domovech pro seniory. Speciálním doprovodným programem byly agility show se psy, tedy sportovní aktivity pro pány a jejich čtvernohé mazlíčky, které si mohly vyzkoušet i děti.

Zdravotní klauni

„I přes nepříznivé počasí lidé přišli a festival si užili. Bereme to jako Boží přiznání, protože všechny předpovědi hlásily 100% déšť. Nakonec zaprršelo jen trošku na začátku festivalu,“ hodnotí akci jedna z organizátorek Kateřina Baladová. „Podruhé jsme na našem festivalu uvítali také modlitební karavan, který byl letos velmi oblíbený. Lidé se společně modlili a svěřovali svá trápení jeden druhému i Bohu.“

připravili Lucie Vlasáková a Tomáš Dittrich

foto: 1 – YouTube/ČRo; 2 – twitter A. Babiše; 3 – M. Svoboda; 4 – Martin Šteche, Člověk a víra